

vymazána; neboť je rozhodným jen, že nadzástava berního úřadu a exekuce jím zavedená bránila stěžovateli ve vymáhání jeho pohledávek, kdežto nezáleží na tom, bylo-li mu v tom bráněno právem či neprávem a domáhal-li se stěžovatel bez úspěchu — jak uvádí — zákroku advokátní komory proti bernímu úřadu. Zřejmě hledí stížnost vývody, o nichž právě uvažováno, jakož i dalšími vývody, že stěžovatel ucházel se u advokátní komory o zápůjčku, z níž hodlal propláceti částky, o které jde, ne tak vyvrátiti závěr o vědomí protiprávnosti, nýbrž spíše prokázati, že stěžovatel neměl úmyslu podržeti částky, jejichž zpronevěření se mu dává za vinu, trvale a vůbec nikdy jich nevypláceti.

Leč s tohoto hlediska jsou dotčené vývody stížnosti bezdůvodné, neboť podle stálé judikatury vyžaduje se úmysl, svěřené věci oprávněnému vůbec nikdy nevydati čili učiniti trvalým protiprávní stav pachatelem způsobený, jen pro pojem »zadržení«, nikoliv též v případech »přivlastnění«, a i kdyby stížnost měla pravdu tvrzením, že obžalovaný neměl úmysl směřující k zadržení svěřených mu peněz ve smyslu právě naznačeném, nebyl by okolností, že byl uznán vinným i zadržením svěřených částek, zkrácen ve svých právech, kdyžť nalézací soud nevzal za přitěžující okolnost spáchání zpronevěry v obou směrech v § 183 tr. zák. vytčených.

Čís. 4824.

Podle § 335 tr. zák. podléhá trestu též čin, kterého se obžalovaný dopustil z nevědomé nedbalosti, totiž když si následky svého činu neuvědomil, ačkoliv je podle předpisů zvláště vyhlášených nebo podle svého stavu, úřadu, povolání, své živnosti, svého zaměstnání nebo vůbec podle svých zvláštních poměrů nahlížeti mohl.

Nerozhoduje o sobě, že obžalovaný následky svého jednání nepředvídal, jestliže jen ohrožení lidské bezpečnosti bylo pro něho za náležitě pozornosti předvídatelné. Nemůže se proto zprostiti viny proto, že následky svého činu nepředvídal, že totiž o nich byl na omylu, když následky ty byly předvídatelné a on je nepředvídal jen z omylu, který si sám zavinil nedostatečnou pozorností.

(Rozh. ze dne 25. října 1933, Zm II 73/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. listopadu 1933, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 7. srpna 1931 v myslivně Z. při státní silnici H.-M. střílil do křoví v domnění, že střílí psa, aniž se řádně přesvědčil, že za křovím skutečně je pes, a tak dopustil se jednání, o němž již podle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může a pachatel podle svého stavu a svého povolání mohl nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života a zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, z čehož také smrt Rafaela F-y nastala.

D ů v o d y:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný dne 7. srpna 1931 u jezírka »Ž.« — poblíž myslivny »Z.« při státní silnici H.-M., střeliv do křoví, zasáhl nadhajného Rafaela F-u, strážícího tam železa, a že F. následkem toho zemřel. Soud osvobodil obžalovaného od obžaloby pro přečin podle § 335 tr. zák., kladený mu za vinu proto, že střeliv do křoví v domnění, že střílí na psa, aniž by se byl řádně přesvědčil, že za křovím skutečně jest pes, poněvadž prý domněnka, že jde o toulavého psa, »psychologicky vysvětlitelnou asociací se změnila u obžalovaného při postřehu špinavě žlutých obrysů kabátu klečícího nadhajného F-y, zakrytého z polovice kmenem vrby, v jasnou představu špinavě žlutého toulavého psa« a tato představa prý u obžalovaného jako starého revírníka, »který chtěl jistě za každou cenu dopadnouti škůdce svého revíru, musela býti . . . tak silnou, že byla s to potlačit každou jinou představu. Z toho plyne, že nalézací soud osvobodil obžalovaného proto, že obžalovaný byl v omylu o tom, že v křoví není pes, nýbrž nadhajný F., z toho se ale v pravdě jen podává, že obžalovaný si neuvědomil následky svého jednání, že tedy nejednal z vědomé nedbalosti. Leč nalézací soud přehlíží, že podle § 335 tr. zák. podléhá trestu též čin, kterého se obžalovaný dopustil z nevědomé nedbalosti, totiž když si následky svého činu neuvědomil, ačkoliv je podle předpisů zvláště vyhlášených nebo podle svého stavu, úřadu, povolání, své živnosti, svého zaměstnání nebo vůbec podle svých zvláštních poměrů nahlížeti mohl. Při správném výkladu § 335 tr. zák. nerozhoduje o sobě, že obžalovaný následky svého jednání nepředvídal, jestliže jen ohrožení lidské bezpečnosti bylo pro něho za náležité pozornosti předvídatelné. Nemůže se proto obžalovaný zprostiti viny proto, že následky svého činu nepředvídal, že totiž o nich byl na omylu, když následky ty byly předvídatelné a on je nepředvídal jen z omylu, který si sám zavinil nedostatečnou pozorností. Postřeh špinavě žlutých obrysů kabátu klečícího nadhajného F-y, zakrytého z polovice kmenem vrby, nebyl by se u obžalovaného změnil v jasnou představu špinavě žlutého toulavého psa, kdyby byl obžalovaný neusuzoval ukvapeně, kdyby se byl, jak bylo jeho povinností, přesvědčil, co vlastně v křoví je a kdyby se byl zdržel střílení, dokud toho přesvědčení nenabyl. To bylo tím více jeho povinností, když se byl s nadhajným F-ou domluvil, že večer na onom místě společně nastraží na psy těžká železa, takže musel počítati s možností, že hajný se již na místě nachází a na něho čeká, po případě s tím, že nadhajný se mohl jíti tam podívat, zda tam nejsou psi. Mimo to musel si obžalovaný jako starý revírník býti při patřičné bedlivosti vědom, jak často střílení po nezřetelném cíli přivodilo nebezpečí pro lidskou bezpečnost. Jelikož obžalovaný podle toho, co právě dolíčeno, při střílení nezachoval náležitou pozornost v § 335 tr. zák. předpokládanou, z jeho činu následovala smrt člověka a možnost ohrožení lidské bezpečnosti z činu byla proň seznatelná, je skutková podstata § 335 tr. zák. naplněna a bylo proto obžalovaného uznati vinným přečinem podle této stati zákona.